

Izhaja

vsak četrtek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasiló koroških Slovencev

Velja

za Jugoslavijo . . . K 6—
» ostalo inozemstvo . . . » 9—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej. Posamezna številka velja 16 h.

Za oglasila se plačuje po 10 h, med besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 15 h, za parte, zahvale in izjave ter za oglase med besedilom po 20 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za izvestilo pri upravníštvu 40 h posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvó lista »Mir« v Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26. Poštóhраниlnični račun št. 96.232.

Leto XXXVII.

Celovec, 11. decembra 1918.

Št. 49/1

Manifest Narodnega Veča.

Konec funkcije Narodnega Veča. Predsedstvo vodi upravne posle do konstituante. Jugoslavija pod Karadjordjeviči.

Belgrad, 6. decembra. Predsedstvo Narodnega Veča Slovencev, Hrvatov in Srbov razglašá sledeče:

Na podlagi sklepa Osrednjega odbora Narodnega Veča z dne 24. novembra 1918 je proklamiralo posebno odposlanstvo Narodnega Veča dne 1. decembra 1918, ob 8. uri zvečer, v svečani adresi na prestolonaslednika Aleksandra zedinjenje celokupnega naroda Slovencev, Hrvatov in Srbov v edinstveno jugoslovansko državo pod vlado kralja Petra I., odnosno prestolonaslednika Aleksandra kot regenta.

V novi državi se mora takoj organizirati ministrstvo za vse veje javne uprave, sestaviti skupno narodno predstavništvo kot provizorična legislativa, ki ostane v veljavi do konstituante. Dokler se ne skliče konstituante, ostanejo v veljavi vse dosedanje pokrajinske vlade, v kolikor poedini resorti ne prekoračijo edinstvene kompetence. Prestolonaslednik je prevzel v svojem svečanem prestolnem odgovoru regentstvo in bo sestavil edinstveno vlado.

S tem aktom je prenehala funkcija Narodnega Veča kot ríhovne suverene oblasti države SHS na teritoriju bivše Avstro-Ogrske.

S sestavo ministrstva bo prenehala tudi administrativna funkcija Narodnega Veča, ki jo bo vodilo predsedstvo Narodnega veča v sporazumu s srbsko vlado.

Z dne 1. decembra 1918 tvori celokupni naš narod slovensko-hrvatsko-srbsko edinstveno državo pod regentstvom njegovega kraljevega veličanstva prestolonaslednika Aleksandra.

V Belgradu, 3. decembra 1918.

Za predsedstvo Narodnega Veča:

Dr. A. Pavelić l. r., Svetozar Pribičević l. r.,
General Pešić l. r.

Stare Srbije ni več, ni več slovenskega, hrvatskega in srbskega ozemlja, ampak danes imamo čisto novo slovensko-hrvatsko-srbsko edinstveno državno obliko, katero je tako adresa poslancev Narodnega veča, kakor tudi prestolonaslednik Aleksander v svojem prestolnem odgovoru označil pod imenom Jugoslavija.

In ta edinstvena Jugoslavija bo obsegala vse dele našega troimenega naroda od Soče do Vardarja.

1. december 1918 je zgodovinski dan. Tega dne je združitev v enotno novo jugoslovansko državo postalo dejstvo. In tako stopimo Jugoslovani združeni pred mirovni kongres, ki se sestane v Versaillesu dne 21. decembra, kjer bomo branili svoja prava, svojo neodvisnost in nedotakljivost ozemlja, kjer prebivajo Jugoslovani; branili pred vsem proti nenasitnemu imperializmu, ki nam hoče iztrgati najlepše dele.

Zedinjenje je bilo nujno potrebno, ker čas hiti in stojimo pred važnimi dogodki. Izvršiti se je moralo, da nas dogodki ne prehitijo. Wilson pride v Evropo in obišče še pred konferenco Rim. Ni nobenega dvoma, da bo jugoslovansko vprašanje stalo pri razgovorih v Rimu v ospredju.

Na svojih mestih ostanejo dosedanje pokrajinske narodne vlade, dokler se ne določi definitivne oblike države. Sploh pa bo enotna nova država kljub centralističnemu sistemu osigurala posameznim delom avtonomijo.

Imamo Jugoslavijo pod regentom Aleksandrom. Dolžnost vseh je, da delamo v prosep naše skupne nove države, katero najiskreneje pozdravljamo, po načelih pravične in široke demokracije!

1. december — narodni praznik.

Zagreb, 4. decembra. V spomin in proslavo ujedinjenja celega jugoslovanskega naroda je proglasilo Narodno veče dan 1. decembra za splošni, državni in narodni praznik. Za letos naj se ta praznik praznuje **14. decembra**. V šolah naj se vrše šolske slovesnosti, v katerih naj se učencem razloži pomen osvobojenja in ujedinjenja celega jugoslovanskega naroda. Kjer so vojaške posadke, naj se praznuje praznik z vojaškimi slavnostmi. V mestih, kjer so sedeži narodnih vlad, naj se odda 101 strel iz topov. Na javnih in zasebnih poslopih naj se izobešajo slovenske, krvatske in srbske zastave. V nedeljo, 15. decembra, naj se vrše po celi državi SHS slovesne cerkvene proslave. S prižnice naj se prebere adresa Narodnega veča prestolonasledniku in regentov odgovor.

Koroški Nemci sami med seboj — ali popolna anarhija na Koroškem.

Prosim g. urednik, priobčite sledeče vrstice v Vašem c. listu, da tudi »Mirovi« braleci zvedo, kako se obnašajo in ljubijo naši sosedi Nemci — sami med seboj. Poročilo je posneto po nemških (virih) koroških listih, torej je resnično, ker izvira iz nemškega vira.

Začnimo pri Vas samim, g. urednik. Najprvo so Vas hoteli zapreti — (Umoriti! Op. ur.) — nemški vojaki. Patrulja Vas je dvakrat iskala. Nemško vojaštvo napravi demonstracijo, procesijo z godbo po Celovcu. Ustavi se pred slovenskimi

hišami, potrga in pobije tam slovenske in nemške napise. Nemške meščane zbere na trgu neki častnik in jih hujska proti Slovincem. Ko vse to mine, se sramujejo svojih dejanj in postavijo varnostno stražo pred hotel Trabesinger in pred pisarnod. Müllerja. Mohorjevo družbo gredo za odpuščanje prosit. V časopisih preklicujejo in obžalujejo svoja dejanja in krivdo vale — čujte — sram jih je svojega greha — na slovenske vojake.

Dragi vojni minister Angerer, zakaj pa trpite slovenske vojake — veleizdajalce v svoji armadi. Ali ne boste svoje armade postavili na nemške noge? Sram vas bodi, da niti v svoji armadi ne napravite reda.

„K. T.“ poroča, da so nemški vojaki vlomili 29. nov. v vojaško oskrbovalno skladišče in pokradli živila in druge vrednosti. Še več! V noči 3. decembra je nemški feldvebel zapeljal s klicem „Srbi gredo!“ svojo lastno stražo, ki je šla čakati Srbov, a on je med tem kradel in ropal živila iz magacina v deželni hiši in potem zbežal. Vjeli so ga v Škofjem dvorcu v neki kleti. Gostilničarja Podričnika napade brez vzroka nemški vojak tako, da se mora gostilničar braniti v silobranu s samokresom. Gostilničar rani nemškega vojaka in ga obstreli s samokresom. Vlomi v zasebnih hišah so na dnevnem redu. Zadnje dni so tatje vojaki vlomili v dve stanovanji ter pokradli vrednosti za 5000 kron. Iz vojaških (bivših) magacinov vozijo vse zaloge ven in jih prevažajo proti Št. Vidu in Beljaku. Celó avtomobile spravljajo na varno. Nakladajo kanone in drug vojni material ter ga vozijo v nemško Avstrijo, prodajajo perilo, tabak, ne da bi občinstvo vedelo za to!!

Kakor bi hoteli Celovec evakuirati — izprazniti! Kaj naj pomeni to delovanje in obnašanje nemške koroške vlade?

V Beljaku so hoteli odstaviti »Bürgerwehr«. In kaj se zgodi? Vojaki se zoperstavijo, nočejo odstopiti. Zahtevajo 12 kron dnevne plače in vso oskrbo z obleko! Županstvo se jim zoperstavi! Kaj napravi slavna »Bürger-Schutzwehr«. Nemška vojaška kultura privleče svoje kanone in strojne puške na trg pred mestno hišo ter jih nameri na svoje rojake — mestne občinske očete. Župan odstopi in se skrije. Vojaki zmagajo in še konje, seveda najlepše, so jim pustili, vredne po več tisoč kron. Nočni pretepi med vojaki, žandarji in civilisti v Beljaku so na dnevnem redu. Zdaj bodo volili v Beljaku novega župana. Zadnji jim je vladal komaj mesec dni. To so lepe, čedne razmere, kjer vlada nemški advokat dr. Strobl, ki je ustanovil »deutsche Einheitspartei« (nemško enotno stranko)! Zdaj pa ima nemško enotnost v obliki anarhije.

V Špitalu ob Dravi se bojujejo z rdečimi gardisti — vojaki socialdemokrati. Najprvo se stepó na neki nemški katoliški veselici in si izbijajo Nemci med seboj nekaj zobov. Nemški vojaki nato oropajo po noči v hotelu in mu vkraadejo čez 3000 kron. Žandarji jih zasledujejo. V gozdu poleg mesta Špitala ne najdejo vojakov, pač pa orožje. Nato naskočijo žandarji hišo, v kateri so stanovali nemški rdeči vojaki-gardisti. Vojaki postrele žandarje. Prvi žendar pade pri priči mrtev blizu potoka, drugega vržejo vojaki sami mrtvega v potok. Občinstvo napade in bombardira nato hišo z bombami in granatami. Ko vdero v hišo, so vojaki že všli v gozdove. Taki so Nemci sami med seboj. To vse poroča »Kärnt. Tagblatt« od 4. in 5. decembra.

Še več! V Beljaku so meščani sami oropali hišo »Burg« in mestno gledališče. Odnegli so vso opravo in poškodovali vse sobe in igralske kostume in dekoracije (obleko in slike)! Nemški vojaki na dravskih mostovih kraadejo in ropajo slovenskim kmetom vse, kar le morejo. Na železnici proti Področčici — Jesenice in na Zihpolju jemljejo blago slovenskim potnikom! V Kotmarivasi je hotela nemška vojaška patrulja zapreti župnika Arnuša brez vsega vzroka. Železniškega slovenskega uradnika Zorkota v Vrbi je nemški oficir aretirál s patruljo in dal zapreti po nedolžnem! Da, človek res ni varen življenja pred temi ljudmi. Taki so Nemci sami med seboj! Skrajni čas je, da tu Srbi napravijo red. To želijo Nemci in Slovenci!

Nekaj o Italijanih.

Srce se mi krči, ko čitam poročila o postopanju Italijanov proti Jugoslovanom. Reči moram, da sem o tem skrajno razočaran. Vsa druga čustva sem imel lani, ko sem bil prideljen kot preiskovalni sodnik sodišču 6. armade. Vodil sem preiskave tudi proti mnogim Italijanom, tako ujetnikom kakor civilistom. Iskreno sočutje sem imel z vsakim, kdor je prišel pod neumiljeni kazenski in vojni paragraf; pomagal sem vsakemu po možnosti pri nevarnosti, da me primejo predstojniki pri najmanjšem zaradi »Gefühlsduselei«. Ne hvalim se, če trdim, da sem marsikaterega Italijana rešil, katerega bi nemški ali mažarski sodnik spravil pred preki sod. Vem, da so tudi drugi Jugoslovani, Čehi in Poljaki nemalo Italijanov iz nevarnega položaja rešili. Tudi drugače nam je šla usoda civilnega prebivalstva v zasedenem ozemlju k srcu, saj je ta usoda v mnogih slučajih bila res že nečloveška. Ubogemu ljudstvu, ki ni zbežalo oziroma ni moglo uiti, so vzeli vse: stanovanja, opravo, obleko, perilo, hrano — dali pa nič. Sestradani in napol nagi otroci so se gnetli pred vsako vojaško kuhinjo, posebno pred

našo oficirsko. Kdor jim je izmed častnikov pomolil kos prihranjenega kruha, je le redko kdaj bil Nemeč, Mažar celo ne. Za te so bili otrociči „Lumpenpack“, proti njim so postavljali žandarje, da so jih odganjali. Stanoval sem z nekim Hrvatom pri Italijanki, ki je imela poprej lepo prodajalno in ki je prišla vsled vojne kratko rečeno ob vse. S tovarišem sva ji štutila samo še nekoliko perila, katerega sva proglasila za najino last, če je prišla kaka vojaška rekvizicija. Bila je stara, ni mogla hoditi na deželo za živežem, a provizacije pa ni bilo nobene. Vkljubo slabemu in neugodnemu stanovanju sva vzdržala pri njej samo zaradi tega, da sva ji nosila redno vsak dan živeža, prihranjenega kruha in dr., ki je bil tudi nam posebno v zadnjem času pičlo odmerjen. Ona je obiskovala starega profesorja v pokoju, kateremu je žena vsled pomanjkanja hrane umrla in ki je sam komaj životaril in pogosto bolehal. Tudi za tega je bilo treba od lastnih ust kaj pritrpati.

Znano nam je bilo, da propaganda med vojaštvom, pred vsem slovanskim, proti vojski vedno bolj narašča. Stavljam uredništvu „Mira“ od italijanskih letalcev vržen letak na razpolago, ki je opremljen z našo trobojnico in se začne: „Slovenci, Hrvati in Srbi! Uradno poročilo Agencije Stefani: V soglasju s sklepom ministrskega sveta od 8. septembra. Italijanska vlada je obvestila zavezniške vlade, da smatra, da gibanje jugoslovanskega naroda v dosego neodvisnosti in za ciljem ustvaritve svobodne države odgovarja načelom, za katera se vojujejo zavezniki, kakor tudi pravičnemu in trajnemu miru.“ Sledi poziv, naj se naši vojaki ne borijo proti Italiji, in letak konča: „Živela Italija! Živela svobodna in ujedinjena Jugoslavija!“

Ravno en mesec pred polomom se je splošno domnevalo, da Italijani pričnejo z ofenzivo. Tedaj sem tudi zvedel, da obstoja med slovanskim vojaštvom pri maršformacijah v etapi zarota z namenom, takoj ob pričetku ofenzive Italijanov vdariti na glavne stane armad, jim onemogočiti poslovanje, pretrgati zvezo fronte z zaledjem in tako napraviti konec prelivanju krvi. Tej zaroti so prišli deloma na sled, proces se je nekoliko zadržal, ampak razkroj se je vršil dalje. Prepričan sem, da so po enem mesecu le slovanski vojaki omogočili Italijanom njih ceno zmago.

Da italijanski prostak povprečno ni dober vojak, to je itak znano. Vem nešteto slučajev, da so se italijanski dezertirji, ki so se celo vojno skrivali, po avstrijski zasedbi z veseljem priglasili vojaškemu uradom kot ujetniki in se hvalili s svojim junaštvom. Sacro egoismo! Ko je pa v zadnjem času nastopila češka legija na italijanski fronti proti Avstriji, so vjeli menda 15 Čehov, katere so potem v Coneglianu ustrelili; umrli so kot junaki. Čehi so menda govorili italijansko in bi jih mogoče Avstrijci ne spoznali. Izdali pa so jih italijanski sovjetniki! Naši vojaki so mi pravili, da so Italijani na nje kazali in kričali „čeko, čeko“. Avstrijska uprava je imela povsod v zasedenem ozemlju domačine kot konfidente, ki so dostikrat lastne rojake prav grdo denuncirali.

Taki gnusni slučaji mi niso vzbudili spoštovanja do Lahov; vendar sem jih smatral za izjeme in simpatiziral naprej z Italijani. Z drugimi Jugoslovani nas je posebno skrbelo bodoče razmerje oficijelne Italije k nam. Potolažil nas je posebno zgoraj navedeni letak in tudi nekateri članki v „Corriere della sera“, ki smo ga tu pa tam dobivali. Skušali pa smo tudi zvedeti mnenje italijanskih inteligentov o nas. Moj tovariš Hrvat se mi je nekoč bridko pritoževal, da neki cavaliere, s katerim je občeval in ki je spisal nekatere italijanske knjige, ni vedel, da je Dalmacija hrvatska. Smatral jo je za izključno italijansko. Ko mu je pa resnično stanje dopovedal, se je dalo menda prav pametno z njim govoriti.

S tiho radostjo sem se odpeljal iz zasedenega ozemlja, ko je razpadla avstrijska vojska. Voščil sem Italijanom uspeh, da rešijo podjarmljene brate. Kdo si je tedaj mislil, da bodo tako brezčutno nastopili proti nam. Še danes si želim vsaj z njimi dobrega sosedstva in sem prepričan, da laška javnost ni pozabila bojev in bolesti lastnega ujedinja in da ni poučena o naših razmerah. Pravo spoznanje bo tudi tam prodrlo in zato smatram sedanost — za naše primorske brate tako mučno in poniževalno — samo za prehodno dobo.

Koroški častnik.

Politični pregled.

Čudno obnašanje nemških socialdemokratov v Celovcu.

Takoj po ustanovitvi nemške Avstrije smo bili Slovenci na Koroškem čudno iznenadeni, da so bili nemški socialdemokrati na strani nem-

škonacijonalcev, ko so proti volji Slovencev vzeli tudi vse slovenske kraje pod svojo oblast. Štajerski nemški socialdemokrati so bili v tem oziru pravičnejši, med tem ko so tukajšnji popolnoma pozabili, kolikokrat so jim Slovenci pomagali pri volitvah. Dne 2. novembra so celo na posebnem shodu javno protestirali proti temu, da bi Srbi ali Jugoslovani zasedli Celovec in okolico. Nam se zdi ta protest prav smešen. Prepričani smo, da jim taki protesti prav nič ne bodo koristili, pač pa jim znajo škodovati. Mi pa si bomo to prav dobro zapomnili; enkrat že vse prav pride.

Dvesto milijard dolga.

Saksonski minister za delo, imenovan Schwarz, izjavil je na ljudskem zborovanju v Meißnu, da ima Nemčija pri največji varčnosti živila le do 1. svečana 1919. S tem, da je Nemčija izgubila celo železno industrijo v Alzaciji in na Lotrinškem, izgubilo je na stotisoče delavcev delo, tako da se le 25 odstotkov delavskih moči lahko uporablja. Na Saksonskem se zlasti čuti pomanjkanje premoga, ker je uvoz iz Češkega izostal, potem pa tudi, ker je Saksonska morala večjo množino premoga oddati Bavarski za živila. Nemški dolgovi znašajo 200 milijard, premoženje cele Nemčije pa 300 milijard. Nemčija je toraj bankrotna, to je na kantu. Nemški denar ima za inozemstvo vrednost, da se ga vrže v — koš. Finančno gospodarstvo je samo mogoče urediti, ako se zajamejo vsa premoženja kapitalistov v najširšem obsegu in se porabijo za narod. Revolucija je še komaj pri začetku in ne na koncu. Tako izgleda že sedaj v Nemčiji! Kaj šele potem, ko bo treba plačevati vojne odškodnine.

Rute Rutarjanom.

Že pred vojsko smo Rutarjani s strahom opazovali, kako se v naših krajih razširjajo grofi in baroni. Skoraj vsako leto so pogoltnili kako lepo kmetijo; onemogočili so posestnikom gospodarstvo z zapiranjem paše, potov in drugimi zadržavami in jih končno pognali v svet. Tako so se pri nas že šopirili, da v občinah niso več odločevali domačini, ampak „gospod“ in njegovi podrepani. Na lastni zemlji nismo bili več gospodarji, ampak vsak je trepetal, kdaj pade njegova domačija v nenasitno žrelo tujca. Le poglejte prekrasni Medvedji Dol, ki se razteza od Bistrice pod Stol, baron je pognal vse gospodarje, nastanil tam tuje gozdarje in lovce, ki ne razumejo našega jezika, polja je spremenil v gozdove in kjer se je pasla še nedavno nešteta živina, skače sedaj samo divjačina.

K naborom so pričkali iz tega Dola korenjaki, da jih je bil vsak stotnik vesel — danes je ta dolina za nas mrtva in obstoja nevarnost, da se to mrtvilo razširi na sosedne kraje. Tudi Brodi ob ljubeljski cesti je dosegla skoraj že ista usoda. Le s težavo se tam vzdržijo manjši kmetje, zatirani od gozdarjev (forštinarjev) in preganjani kot Slovenci, da je vsak izmed njih pravi mučenik. Večino sveta vseh občin v Karavankah imajo itak „gospodi“, vse to jim je premalo, tudi v Plajberku in v Selah so si prilastili že najlepše kmetije in prežijo na druge, kakor pajek na muhe. Vsak kmet še danes lahko pokaže velike in najlepše dele gozdov, za katere so ga pri delitvi pred 60 leti opeharili z obljubo, da bo dobil zadosti paše. To obljubo in pisano pravico pa so pozneje snedli; gozdarji vsak čas razglašujejo „tam in tam je paša prepovedana“. Kjer je dovoljena, tam pa ni kaj ugrizniti!

Tako pada vsako leto število goved, ovac i. dr., ki jih more kak kmet zrediti. Vsakdo ve, da nam Rutarjanom poljedelstvo nič ne nese, ampak samo živinoreja in les. Ker so nas pa za te vire ogoljufali, visimo na naših bornih kočah samo tako dolgo, dokler nas dolgovi ne udušijo in kak grof ne požene. Kdor si misli, da smo si med vojno opomogli, ta se grozno moti. Lesa nismo imeli, žito smo vedno sami kupovali. Kar pa smo za par bornih živinčet skupili, je šlo za visoke davke, za draginjno in obresti — dolg pa je ostal, če se ni povečal! Krvavih žrtev imamo razmeroma največ in kar nas je ostalo, smo oslabei in boleznim podvrženi, sence proti prej. Gospodarstvo je na polju in pri hiši zemarjeno, živina uničena, delavcev nič!

In še vedno nam pijejo grajščaki kri, še vedno nam branijo paše, pota in vode! Pri našem gorskem gospodarstvu smo odkazani na medsebojno pomoč, tako pri seči (košnji), ureditvi vode, teritvi itd. Tako sosedno podporo bomo potrebovali posebno zanaprej. Ali mnoge kmetije imajo še vedno za sosede grofe, barone in druge pijavke, ki vedno kričijo in pišejo „verboten!“. Zastonj smo se proti njim pod avstrijsko upravo potegovali za naše stare pravice. Bili smo vpi-

joči v — gorah in naše tožbe in kletve je slišalo kamenje! Kakor ozebli solnca, kakor pivka dežja smo čakali na Jugoslavijo! K novemu življenju nas je ona probudila, ponosni smo na njo in pripravljani, za njo delati. Zato pa kličemo: Dajte nam naše nezastarele pravice, dajte nam zemljo naših očetov nazaj! Jugoslavijo kličemo, da razsodi našo staro pravdo z grajščaki: Kdo ima tu več pravice, domačin ali tujec?

Dnevne vesti.

Dr. Korošec v Podrožčici. Drja Korošca in drja Žerjava so med prvimi pozdravili na jugoslovanskih tleh in sicer na postaji Podrožčica, raz katere vihra slovenska trobojnica, zastopniki okrajnega Narodnega sveta v Št. Jakobu v Rožu. Odbor, pomnožen z odposlanci krajevnih Narodnih svetov in slovenskih občin iz beljaškega okraja, je bil ravno zbran k važni seji, ko je došlo poročilo, da se nahajata dr. Korošec in dr. Žerjav na povratku iz Pariza v novo domovino, v Podrožčici. Odposlanstvo, obstoječe iz predsednika, tajnika in zastopnika občine, se je takoj odpeljalo v Podrožčico, da voditelja Jugoslovancov pozdravi, seznanji nekoliko z razmerami v beljaški okolici, ki se vedno bolj poostrujejo, in zaprosi zaščite. V nad deset minut trajajočem pogovoru je dr. Korošec dal zagotovilo, da se bo vse potrebno ukrenilo; da stoji stvar, posebno kar se tiče Koroške, zelo ugodno, treba le vztrajati in delati. Pripovedoval je tudi o velikih zaprekah, ki so jih jima delali Italijani na potovanju skozi laško ozemlje. Odposlanstvo se je vrnilo zelo zadovoljno v Št. Jakob ter je načelnik poročal o tem v seji. —r

Kako koroški „Landesausschuss“ laže. V „Freie Stimmen“ z dne 1. t. m. čitamo: „Tiskovni urad koroškega „Landesausschussa“ javlja: „Kakor razumejo naši jugoslovanski sosede pojem nevtralnosti, kaže ta-le naravnost ogorčujoč slučaj, o katerem nam poročajo danes s Kranjskega prispeli gospodje: Načelnika svoječasnega državnega kolodvora v Gorici nadzornika Wieserja, ki so ga Slovenci kot neustrašenega zagovornika nemštva v Jugoslaviji in predvsem kot zvestega zaščitnika njemu podrejenih nemških železniških uslužbencev že leta najostreje napadali, so slovenski organi na poti iz Gorice na Jesenice v Sv. Luciji aretirali, ga vklenili in v spremstvu 6 vojakov vlekli v Ljubljano. Ta slovenski triumf nad omraženim sovražnikom so v Ljubljani naznanili prebivalstvu z rdečimi lepaki, na katerih je bilo z velikimi črkami napisano: „Wieser, izdajalec slovenskega naroda, je bil danes aretiran! Na vislice z njim! itd.“ Želeti bi bilo, da bi g. nadzornika Wieserja z intervencijo merodajnih oblasti čimprej osvobodili iz njegovega nevarnega položaja. — (In Smodeja paste, da hujska dalje v nemškem Celovcu.) — Na vsi stvari je samo toliko resnice, da so Wieserja res prijeli na Jesenicah, a ga takoj izpustili. Vse drugo je od prve do zadnje črke zlagano. Koroški „Landesausschuss“ bo treba resno vprašati, če je v interesu dobrih odnosov med Koroško in Jugoslavijo, ako se službeno širijo takšne nesramne laži, ki nimajo drugega namena, kakor zastrupljati javno mnenje. Kar pa se Wieserja tiče, povemo odkrito, da je dokazano, da je šel ščuvvat — železničarje na stavko!

Kaj in kako mislijo šolarji in šolarice v Gospi Sveti o Jugoslaviji. Zadnjič sem šel na sprehod čez Timenico v Gospi Sveti, da si po dolgem času zopet enkrat ogledam našo najlepšo zgodovinsko cerkev. Na poti me dojdejo otroci, ki so šli v šolo. Kmalu se razvije neprijeten pogovor med nami — veste gospod urednik — o čem? O Jugoslaviji so začeli čebljati naši bodoči Jugoslovani. Zakaj? Eden je rekel, da bo zdaj v šoli v Gospi Sveti vse „windisch“ (slovenski), kar jim je učitelj povedal. Vsi so rekli, da se bodo radi „windisch“ učili, ker doma oče in mati slovensko govore; samo ena deklica je rekla, da ne zna nič „windisch“, ker sta oče in mati „von oben“ (od zgoraj z nemške strani). — Pa še pravijo Nemci, da je Gospa Sveta nemška! Šolski otroci se že vesele na slovenski materni jezik! Zato le hitro pridi Jugoslavija, da razveseliš naše male Jugoslovane v Gospi Sveti.

Orednja pisarna S. Krščanskosocialne Zveze je urejena. Prostore ima v „Ljudskem domu“, Ljubljana, Streliška ul. 12, 1. nadstr. Na dopisih zadostuje naslov: Ljubljana, Ljudski dom. Urajuje vsak delavnik od 8. do pol 12. ure dopoldne in od 2. do pol 6. ure popoldne.

Št. Ilj ob Dravi. Dne 30. novembra smo z žalostjo spremili ljubljeno hčerko spoštovane družine Martinove iz Trebinja k zadnjemu počitku. Skoraj ni bilo človeka, kateremu bi se ne rosilo oko po tako ljubeznivem dekletu, ki je v najboljšem cvetu svoje mladosti dovršila svoje življenje in se preselila iz te solzne doline v boljšo domo-

vino. Bila je stara 18 let, zelo pridna in skrbna. V četrtek dne 14. novembra jo je napadla španska in jo spravila v prerani grob. Po 14dnevni mučni bolezni je izdihnila svojo dušo. Šla je pogledat za svojo sestro, katera je tudi pred par leti v 21. letu svoje starosti, po kratki in mučni bolezni zatislila njene oči za vedno. Počivajta v miru! Ugledni Martinovi rodbini naše globoko sožalje!

Svarilo. Iz raznih vojaških objektov so bili ukradeni razni medikamenti, med temi tudi strupeni. Občinstvo se svari, da ako najde taka zdravniška sredstva, iste odda v mestnem fizikatu (magistrat).

Posredovalni urad za begunce. Narodna vlada SHS je ustanovila za begunce iz po Italijanih zasedenega ozemlja posredovalni urad, ki ima svoje prostore v Ljubljani na Dunajski cesti št. 38, v hiši „Zadružne zveze“, I. nadstropje. Za voditelja tega urada je imenovala Narodna vlada okrajnega glavarja dr. Baltiča.

Djekše. (Požar in bolezen.) V noči od 17. na 18. novembra je pogorela Potočnikova hiša tukaj v Šmihelu. Kako je ogenj nastal, se še ne ve. Sestra posestnice, 54letna Alojzija Kristof, se je pri tem požaru tako opekla, da je čez sedem dni umrla. — Španska bolezen je prišla tudi v naše gore. V marsikateri hiši so vsi bolni. Šolski obisk je navadno tri klopi namesto treh razredov. Veliko jih umrje. Dne 29. novembra smo imeli pet mrličev samo na Djekšah. Dne 25. novembra je ta bolezen vzela 32letno Rajniševo gospodinjvo v Kneži, ki je zapustila bolnega moža in šest svojih bolnih otrok. Pridni solar Obernjakov Matvez Lobnik je podlegel tej bolezni. Tudi tri stare pridne matere smo sedaj pokopali in sicer od Skandolfove, Drtnikove in Opresnikove hiše.

Malošče pri Bekštanju. Na dan Marijinega darovanja v templu, dne 21. novembra, smo ob obilni udeležbi pokopali tukaj 22letno Matildo Feichter iz zglede Brančeve rodbine. Pobralla jo je v najlepši dobi španska bolezen. Bila je zglede družnica Marijine družbe na Zili, tiha, skromna in ponižna. Pogreba so se udeležile Marijine hčere iz domače štebenjske župnije, iz Loč in od Marije na Zili. Žaluječe starše in blagi sestrici naj tolaži zavest, da je Matilda pri Bogu, ki mu je tako zvesto služila, dobila prelepo plačilo.

Hodiše. Španska bolezen pri nas divja naprej; preselila se je zadnji čas tudi na gore ter tirjala 8 novih žrtev. Poleg dveh otrok umrlo je novembra še šest odraslih, in sicer: Ana Petric (67 let); Ana Ogris pd. Žampička v Dvorcu (31 let), vdova in mati petero nedoraslih otrok; Štef. Eichholzer na Ravnah (27 let); dolgoletni cerkveni ključar Jurij Drešl na Gori (70 let), ter zakonska Matija (64 let) in Marjeta Adlanik (67 let) pd. Šudernikova pri Šmarjeti.

Pliberk. Davčni urad SHS v Pliberku razglasa sledeče: Od 1. grudna 1918 dalje se bodo vsi davki, pristojbine in drugi zneski na račun omenjene države SHS vpisovali in sprejemali ter izplačala iz blagajne države SHS izplačevala. Predpisi, vplačevalni in izplačevalni termini ostanejo začasno isti, dokler jih država SHS ne bo de novimi določili nadomestila. S tem se stranke s pristavkom opozarjajo, da se od 1. grudna 1918 dalje zopet vse davčno poslovanje redno vrši z edinim razločkom, da ne bodo imenovani urad svojih ukazov dobival več iz Celovca, temveč iz Ljubljane, ker pripada od tega dneva davčni okraj Pliberk ljubljanskemu finančnemu okrožju.

Logaves. Dne 1. decembra je bilo odposlanih v Pulpače in Loče, občina Logaves, na ukaz „Wehrausschussa“ v Vrbi sedem vojakov, da naj bi v teh dveh vaseh stražili brodove čez Dravo v Rož. Toda že istega dne zvečer so se zbrali naši slovenski fantje, vsi pri narodni obrani občine Logaves, in so te vojake (seveda sami nemčurji) razorožili in jih poslali nazaj v Vrbo s pripombo, da naj stražijo v lastni občini še ta kratek čas, dokler jih ne rešijo Jugoslovani, in da nimajo pravice postopati po tleh tuje občine in z nasilstvom vedno še naprej razburjati tukajšnje slovensko prebivalstvo. Živela Jugoslavija! Slovenec iz občine Logaves.

Št. Lenart pri Sedmih studencih. Pri zborovanju dne 1. decembra 1918 so sklenili tukajšnji Slovenci sledečo resolucijo: 1. Iz srca pozdravljamo ujedinjenje troimenega naroda Slovencev, Hrvatov in Srbov, pozdravljamo tudi Narodno Veče v Zagrebu in Narodno vlado v Ljubljani. 2. Protestiramo proti prodiranju italijanske armade v ozemlje naše svobodne države SHS, v katerem se obnaša poveljstvo kakor sovražnik. 3. Protestiramo proti lažnjivemu pisanju nemškega časopisja, ki v svojih neresničnih poročilih bega naše ljudstvo, posebno na narodni meji.

Slovenji Plajberg. Španska bolezen je tudi pri nas prav hudo strašila, skoraj vsako kmetijo je obiskala, ponekod so ležali vsi pri hiši. Pa hvala Bogu, da je prešla — kakor upamo — samo

s strahom brez hujših posledic. V vseh sosednih krajih je zahtevala svoje žrtve, pri nas ni bilo niti enega pogreba. Sicer smo trdih kosti in mišic, pa ne domišljamo si, da je premagala to morilko edino naša trdna narava; zasluga pri tem gre pred vsem našemu gospodu župniku, ki so od vsega začetka nas opozarjali na nevarnost, povedali, kako se je ubranimo in pozneje brez strahu bolnike obiskovali in zopet dajali nasvete in tolažbo. In kakor da bi se jih ta španka ustrašila, se jih ni upala nadlegovati. Tega pa smo prav posebno veseli in iskreno želimo, da bi gospod župnik tudi zanaprej tako čvrsti in z nami zadovoljni vršili svoj težki posel. Izrekamo jim za požrtvovalnost pri bolnikih najtoplejšo zahvalo.

Guštanj. Španska bolezen se je tudi v naši fari grozno razširila. Saj je menda ni hiše, kjer bi ne imeli bolnikov. In koliko mladih žrtev je pobralla ta grozna morilka! Najbolj hudo prizadeta je bila družina Šuler pd. Pokeršnik na Selovcu. V kratkem času so odnesli od dotične hiše 4 mrliče. Umrli sta dve hčerki v najlepšem cvetočem življenju, ženin od ene izmed teh in ena mlajša deklica. Pretresljivo je bilo, ko so djali Kristino z mrtvaškega odra v mrtvaško krsto, in so na oder položili njeno sestro Tilko. Bili sta šele okrog 20 let stari ter pomagali pridno svojim starišem pri gospodarstvu. Tudi oče in mati sta bila hudo bolna, tako da se nista mogla udeležiti pogreba svojih hčer. Tolaži naj vas Vsemogočni, rajnim pa sveti večna luč!

Guštanj. Hudo prizadeta Petračeva rodbina je izgubila že zopet eno svojih najljubših, namreč 14letno Liziko. Niso jim še usahnile solze za svojo hčer oziroma sestro Micko, ki je umrla pred 7 meseci, jim je kruta španska bolezen ranila iznova srca. Bog je dal, Bog je vzel, je dejal pobožni Job. Izrekamo celi Petračevi družini naše najsrčneje sožalje.

Tolsti vrh. Poročil se je 26. oktobra mladenič Andrej Dretnik pd. Hajžnik z vrlo mladenko Angelo Žaže pd. Travnekarjevo. Naj jim zvezda sreče svetli!

Blače. Resolucija, sklenjena 19. nov. t. l. na zborovanju v Blačah pri Beljaku: Pozdravljamo pred vsem komisarja vlade koroških Slovencev vlč. g. Smodeja ter prisegamo zvestobo in obljublamo vzdržati do zadnjega trenutka in če bo treba darovati naše vse v prid jugoslovanske države. Ob enem pa prosimo, da bi nam nudila vlada koroških Slovencev v težkih dneh vso pomoč za svobodo naše lepe domovine.

Lipa nad Vrbo. (Smrt.) Dne 5. t.m. smo spremili k zadnjemu počitku vzornega, komaj 20 let starega mladeniča Maksa, sina občespoštovane Falletove družine v Lipi. Pred enim letom je prišel naš bivši župan, g. Zdr. Falle, iz krivičnega zapora, ki mu ga je naprtila bivša avstrijska vlada in mu s tem tudi odvzela županstvo. Kmalu nato je moral pokopati svojega ljubljene sina Josipa; nekaj mesecev pozneje pa svojo drago ženo. Sedaj pa mu je Bog vzel njegovo zadnjo oporo, sina Maksa. Naj v miru počiva! Spoštovani in težko preizkušeni Falletovi družini pa naše najiskreneje sožalje.

Št. Jurij na Vinogradih. (Španska bolezen) je začela pri nas hudo razsajati, vsak dan poje mrtvaški zvon. Pri Tomu na Sopotu pa se je oglasila še rdeča griža in zahtevala že dve žrtvi. Na Miklavževo smo pri lepi udeležbi pokopali 5½ let staro Tonovo Malčiko, edino hčerko in veselje Tonove gospodinje, ki razun tega svojega moža že od 1. sept. 1914 pogreša. A še ni dosti žalosti v hiši, kajti še isti dan, ko smo hčerko zanesli na pokopališče, je ob ½12. uri ponoči zaspal Tonov Jaki v 14. letu svoje starosti. Potrpežljivost in vdanost, s katero je Tonov Jaki bolezen škozi 4 tedne prenašal, bi bila lahko za vzgled vsakemu odrastlemu možu. Spoštovani rodbini naše iskreno sožalje; zlasti naj ljubi Bog potolaži Toninco tako hudo prizadeto materino srce.

Agitirajte za razširjanje „Mira“, ki je zlasti v tem času za vsakega koroškega Slovenca zelo važen in nujno potreben!

Razglasi Narodne vlade.

Naredba poverjenitva za narodno obrambo, finance in socialno skrbstvo.

Vzdrževalnina se izplačuje onim rodbinam, katerim na plačilni poli občinski in župni urad potrđita, da je njih vzdrževatelj ali ujet, ali se ni še vrnil iz vojne, ali je v aktivni službi narodne vojske, razen v službi narodnih straž. Potrđilo se mora pred vsakim izplačilom obnoviti.

Invalidom, vdovam in sirotam padlih vojakov se izplačujejo vzdrževalnine kakor doslej.

Naredba stopi v veljavo dne 15. novembra t. l.

V Ljubljani, dne 10. novembra 1918.

Prispevki za preživljanje se bodo izplačevali tudi nadalje onim družinam, katerih očetje, oziroma vzdrževalci, so se sicer vrnili domov, toda so zaradi bolezni še nezmožni za delo.

Za izplačilo te podpore je treba predložiti potrđilo, ki sta ga podpisala zdravnik in občinski urad.

Invalidom in vdovam, nadalje sirotam padlih vojakov se bodo podpore izplačevale na podstavi plačilnih nalogov, ki jih predlože davčnim uradom.

V Ljubljani, dne 16. novembra 1918.

Naredba z dne 10. novembra 1918, št. 63, se dopolnjuje tako, da se izplačujejo vzdrževalnine tudi onim rodbinam, katerih vzdrževalci so se sicer vrnili domov, toda so zaradi bolezni, ki so si jo nakopali v vojni, nezmožni za delo. To nezmožnost morata potrđiti zdravnik in občinski urad.

Isto velja glede vzdrževalnine svojcem tistih vrnivših se invalidov, katerim invalidna pokojnina še ni nakazana, odnosno glede katerih še ni uradno ugotovljena mera njih nezmožnosti za delo, ako potrebo podpore potrđita na plačilni poli občinski in župni urad.

V Ljubljani, dne 30. novembra 1918.

Dr. Pogačnik s. r. Dr. Kukovec s. r.
Kristan s. r.

Naredba vlade SHS v Ljubljani o izplačilu službenih prejemkov slovenskih in tujerodnih uslužbencev v SHS za mesec december 1918.

1.) Dne 1. decembra prejmejo plače vsi slovenski uslužbenci, ki so se javili v službovanje pri Narodni vladi SHS na zasedenem ali nezasedenem ozemlju, brez ozira na to ali so zaposleni ali ne.

2.) Izmed tujerodcev takisto prejmejo enomesečne normalne prejemke oni, ki so se javili po predpisani poti za trajno ali mimoidoče službovanje v SHS. Prejem teh izplačil morajo potrđiti na tiskovinah, pripravljenih v to svrhu, ki obsegajo pridržek prejedica za prihodnost in pravice od regresa proti nemški Avstriji.

3.) Oni, ki se niso javili po predpisani poti ali pa so iz kateregakoli vzroka že prejeli plačilo od italijanske vlade, ne prejmejo nikakega plačila.

V Ljubljani, dne 22. novembra 1918.

Pogačnik s. r., predsednik.

Dr. Breclj s. r., dr. Brejc s. r., prelat Kalan s. r., Kristan s. r., dr. Kukovec s. r., dr. Pestotnik s. r., dr. Pogačnik s. r., dr. Ravniher s. r., inž. Remec s. r., dr. Tavčer s. r., dr. Triller s. r., dr. Verstovšek s. r.

Naredba poverjenitva za prehrano.

Za klavno govedo in za teleta se določajo nastopne najvišje cene za kilogram žive teže:

Voli:		Krave:	
I. kakovost .	K 4:50	I. kakovost .	K 4:10
II. " .	" 4:—	II. " .	" 3:70
III. " .	" 3:75	III. " .	" 3:50
IV. " .	" 3:50	IV. " .	" 3:30
Telice in biki:		Teleta:	
I. kakovost .	K 4:30	I. kakovost .	K 6:—
II. " .	" 4:—	II. " .	" 5:—
III. " .	" 3:70		
IV. " .	" 3:40		

Ta naredba dobi moč z dnem razglasitve.

V Ljubljani, dne 27. novembra 1918.

Dr. Tavčer s. r.

Naredba poverjenitva za socialno skrbstvo.

Z dnem razglasitve te naredbe stopijo zopet v moč vse zakonite določbe o uravnavi nedeljskega in prazniškega počitka v obrtnem obratovanju (zakona z dne 16. januarja 1895, št. 21 drž. zak., in z dne 18. julija 1905, št. 125 drž. zak., in na podstavi teh zakonov izdane naredbe).

Narodna vlada SHS v Ljubljani je ustanovila posredovalni urad za begunce v Ljubljani.

Vodstvo tega urada je poverjeno okrajnemu glavarju drju. Viljemu Baltiču.

Uradni prostori so na Dunajski cesti št. 38 v I. nadstropju.

V Ljubljani, dne 28. novembra 1918.

Kristan s. r.

Naredba poverjenitva za socialno skrbstvo in notranje zadeve.

Področje komisije, postavljene v smislu § 7. zakona z dne 24. maja 1885, št. 90 drž. zak., in naredbe z dne 26. julija 1885, št. 106 drž. zak., pripada odslej glede mladostnih poboljševancev poverjenitvu za socialno skrbstvo.

V Ljubljani, dne 26. novembra 1918.

Kristan s. r. Dr. Brejc s. r.

Naredba poverjenitva za promet.

Dne 14. novembra 1918 se je ustanovilo ravnateljstvo državnih železnic za vse slovensko ozemlje s sedežem v Ljubljani. Vodstvo tega ravnateljstva se je poverilo železniškemu nadzorniku Rudolfu Golobu.

V Ljubljani, dne 16. novembra 1918.

Dr. Pestotnik s. r.

Naredba poverjenitva za promet.

Ves promet na ozemlju države SHS je brez omejitve zopet dovoljen.

Določbe naredbe št. 113 z dne 19. novembra 1918 (glej uradni list št. 11 z dne 21. novembra 1918) glede izvoza iz države SHS ostanejo še nadalje v veljavi.

V Ljubljani, dne 28. novembra 1918.

Dr. Pestotnik s. r.

Naredba poverjenitva za narodno obrambo.

Kakor je bilo že določeno z naredbo z dne 5. novembra 1918 (točka 31. Uradnega lista št. 2 z dne 6. novembra 1918), ostanejo še začasno v veljavi vsi zakoni in vse naredbe, kar se jih je v mirnem času v bivši Avstriji nanašalo na vojnokazensko pravosodstvo, vendar v smislu naredbe Narodnega veča z dne 2. novembra 1918. (Vjesticnik naredaba br. 2) z nastopnimi izpremembami:

1.) Delovanje javnega tožitelja za vse vojaške osebe preide na vojaškega pravdnika Narodne vlade SHS, ki je naravno podrejen poverjeniku za narodno obrambo.

2.) Določila vojnokazenskega reda, ki se nanašajo na pristojnega zapovednika, se razveljavljajo. Te pravice pristojnega zapovednika, ki se nanašajo na kazensko zasledovanje, na odredbo preventivnega zapora, na ustavitve postopanja in na obtožitev, preidejo neposredno na vojaškega pravdnika.

3.) Vojaški pravdnik je dolžan izposlovati od poverjenika odobritev odrejenega preventivnega zapora, ki traja dalje kakor tri dni.

4.) Odreditev preiskovalnega zapora predlaga vojaški pravdnik preiskovalnemu sodniku.

5.) Bivše divizijsko in bivše brigadno sodišče sta združeni v eno sodišče z imenom „vojaško

sodišče“; to je pristojno za vsa dejanja, ki se morajo kazensko zasledovati.

6.) Sestava in poslovanje tega sodišča sta isti kakor bivših divizijskih sodišč.

7.) Odločitev o preiskovalnem zaporu pripada preiskovalnemu sodniku, a rešitev pritožbe zoper ta odlok senatu dveh vojaških sodnikov, ki mu predseduje vodja sodišča.

Določila glede druge instance se izdado o svojem času.

Na slovenskem ozemlju poslujejo vojaška sodišča v Ljubljani in v Mariboru; vojaško sodišče v Mariboru je pristojno za osebe iz štajerskega obmejnega poveljnštva v Mariboru. Ozemlje kroškega obmejnega poveljnštva v Borovljah (v zmislu opr. št. 151 poveljnštva II. vojnega okrožja) je dodeljeno sodišču v Ljubljani.

Določbe točke b) in c) naredbe z dne 5. novembra 1918 so z današnjim dnevom izgubile veljavo.

V Ljubljani, dne 26. novembra 1918.

Dr. Pogačnik s. r.

Naredba poverjenitva za pravosodstvo

Besedilo obljubi, ki jo morajo sodni uradniki storiti svojim predstojnikom, se za vse panoge justične službe, tako sodniške kakor pisarniške, glasi tako-le:

Obljubujem zvestobo državi in spoštovanje zakonu.

V Ljubljani, dne 27. novembra 1918.

Dr. Ravnihar s. r.

Rezervnim častnikom.

Razglas Narodne vlade SHS v Ljubljani z dne 22. novembra 1918 v št. 12 Uradnega lista pod gorenjim naslovom se pojasnjuje, oziroma izpopolnjuje tako-le:

Častniki, ki ne reflektirajo na državno službo in dokažejo, da so začasno brez zaslužka, prejmejo za največ tri mesece gažo, stalno stanarino za mesto ljubljansko in relutum za prehrano. Te pristojbine se bodo izplačevale prvega dne vsakega meseca naprej pri likvidaturi intendance v Ljubljani proti pobotnici na podstavi vsakomesečnega potrdila, v katerem izjavi magistrat, oziroma občinski urad, da je dotičnik res brez vsakega zaslužka.

Prehrane v naturi ni mogoče dovoliti, ker ne dostaje živil in ker je vse zaloge prevzela civilna oblast v svojo oskrbo.

Intendanca 2. vojnega okrožja SHS v Ljubljani, dne 28. novembra 1918.

Naredba poverjenitva za finance.

Narodna vlada SHS v Ljubljani je v seji dne 28. novembra 1918 sklenila, da se takozvana mala (številna) loterija ustavi.

V Ljubljani, dne 2. decembra 1918.

Dr. Kukovec s. r.

Pojasnilo.

Po dobljenih informacijah se bodo penzije in doklade vojnim invalidom izplačevale kakor doslej, in sicer jih bo nadalje za vse ozemlje bivše monarhije nakazovala penzijska likvidatura intendance 2. voja (Pensionsliquidatur der Intendanz des 2. Korps, Wien, IX., Lackierergasse 3). Ker v tem oziru doslej ni bilo jasnosti in se je to dokončno določilo šele pred kratkim, se utegne izplačilo za mesec december zakasnit za deset do dvanajst dni, o čemer se prizadeti invalidi obveščajo tem potem.

V Ljubljani, dne 30. novembra 1918.

Poverjenitvo za socialno skrbstvo.

Razglas.

Na podstavi zakonitih predpisov se s tem splošno naznanja, da morajo lastniki žrebcev, ki hočejo v prihodnji spuščalni dobi spuščati svoje žrebce za plemenitev tujih kobil, prigrasiti te žrebce najpozneje do dne 1. januarja 1919 pri onem okrajnem glavarstvu, v čigar okolišju je žrebčev stajališče.

Žrebce je prigrasiti pismeno ali ustno; ob enem je treba naznaniti:

1. Ime, priimek in bivališče žrebčevega lastnika;

2. pleme, starost in barvo žrebčevega, kakor tudi pasmo.

Za žrebce pod štirimi leti in za mrzlokrvne (noriške) žrebce pod tremi leti se splošno ne dajo dopustila za spuščanje.

Kje in kdaj bo komisija prigrasene žrebce pregledovala in zanje dajala dopustila, se razglasi ob svojem času.

V Ljubljani, dne 29. novembra 1918.

Narodna vlada SHS.

Poverjenitvo za kmetijstvo.

Cerkvena vest.

Duhovniška kongregacija. V četrtek, dne 12. t. m., vršilo se bo ob 3. uri popoldne v Marijini cerkvi na Benediktinskem trgu I. zborovanje Marijine duhovniške kongregacije. P. n. velečastita duhovščina iz mesta in okolice se vabi prisrčno.

Listnica uredništva.

Popravek. Št. 48, str. 256 v pesmi „Razstreljeni gozd“. 3. vrsta od spodaj naj se namesto nesrečen bere nesrečni in str. 257 v pesmi „Vojni dobičkar“ 6. vrsta od spodaj namesto O, mrzelo, naj se bere: „Omrzelo“.

Lastnik in izdajatelj: Gregor Einspieler, prošt v Tinjah.

Odgovorni urednik: Otmar Mihálek.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Daj nam mir, Gospod!

Pesem za 3 ženske glasove in orgle se dobi pri šolsk. ravnat. A. Kosi-ju, Središče (Staj.). Partitura 80 h, pevski part 30 h.

Potrni globoke žalosti naznanjamo vsem prijateljem in znancem pretužno vest, da so naša preljubljena mati, sestra, svakinja, tašča, teta itd., gospa

Liza Lesjak

po kratki mukapolni bolezni, previdena s tolažili sv. vere, v petek, dne 29. listopada 1918, mirno v Gospodu zaspali.

Pogreb nepozabne rajnice se vrši v nedeljo, dne 1. grudna, ob 3. uri popoldne, k podružnici sv. Lucije v Ravneh.

Črnčeče—Skočidol, 30. listop. 1918.

Luka Lesjak, soprog.

Josip, Janez, Luka, Frano Lesjak, sinovi.

Marija Binder, Liza Lesjak, hčeri.

Josip Kleč, brat.

Marija Socher, Katra Ferlič,

Neža Binder, sestre.

Josip Socher, Luka Ferlič,

Tomaž Binder, svaki.

Ana Kleč, svakinja.

Terezija Lesjak roj. Košir, snaha.

Valentin, Janez, Ana, Jožefa, Marija in Josip Lesjak, vnuki in vnukinje.

Potrni globoke žalosti naznanjamo vsem prijateljem in znancem pretužno vest, da so naš preljubljeni oče, stari oče, tast itd., gospod

Luka Lesjak pd. Kunstl

v Črnčečah pri Dholic

po kratki mukapolni bolezni, prevideni s tolažili sv. vere, v četrtek, dne 5. grudna 1918, v 65. letu starosti, mirno v Gospodu zaspali.

Pogreb nepozabnega rajnega se vrši v soboto, dne 7. grudna 1918, ob 10. uri predpoldne, k podružnici sv. Lucije v Ravneh.

Črnčeče—Skočidol, 6. grudna 1918.

Josip, Janez, Luka in Frano Lesjak sinovi

Marija Binder in Liza Lesjak hčeri

Valentin, Janez, Ana, Jožefa, Marija in Josip Lesjak

vnuki in vnukinje

in vsi ostali sorodniki.

Zahvala.

Povodom prebridke izgube naših nepozabnih ljubljenih starišev

Lize Lesjak

in

Luka Lesjak pd. Kunstl

se prisrčno zahvaljujemo za vse dokaze globokega sočutja, ki so se nam v taki obilni meri izkazali.

Globoko čutečo zahvalo torej izrekamo vsem, ki so nas tolažili med boleznijo, ki so spremljali našo mater in našega očeta na zadnjem potu, zlasti vlč. gospodu župniku Antonu Štritofu za vodstvo pogreba, za njegov tolažilni nagovor na grobu, skratka sploh vsem, ki so nam pri tej težki izgubi na katerikoli način izkazali svoje sožalje.

Vsem spremljevalcem pogreba ti-sočeri: Bog povrni!

Črnčeče—Skočidol, 7. grudna 1918.

Žalujoci ostali.